Твір «Юність – коли закінчується дитинство»

Дорослі завжди кажуть, що хотіли б повернутися у старі часи. Начебто тоді було краще жити: люди були добріші, а трава, відома річ, зеленіша. Однак, мені здається, річ зовсім не в оточенні. Мабуть, самі дорослі були колись іншими. Юність – весна життя, тож люди у цю пору ставляться одне до одного із відкритим серцем і зір мають гостріший, тож бачать і добрість, і яскраву зелень навколо.

Дивною мені здається ностальгія дорослих за юністю. Бо ж будучи підлітками самі, вони, мабуть, хотіли швидше подорослішати. У цьому віці усвідомлюєш тільки переваги дорослого життя. В юності думаєш, що доросла людина має повну свободу вибору, бо на неї не тиснуть батьки, вчителі тощо. Насправді ж разом із свободою приходить і відповідальність: як за себе, так і за інших.

Особисто мене не лякають майбутні обов’язки, що множаться із віком. Адже людина, тим паче доросла, має вміти гармонізувати своє життя. У Біблії є мудрі слова: «Будьте, як діти». Йдеться, звичайно ж, не про забавки та пустування. Цей заклик не такий простий, яким може здатися на перший погляд. Йдеться про мистецтво балансувати між дитячою відкритістю й безпосередністю та дорослою відповідальністю та організованістю. Таке поєднання, здається, цілком можливе й природнє.

Кожен етап життя людини має свої переваги та недоліки. Головне, не жалкувати про минуле та вірити у краще майбутнє. Радіти від згадки про роки юності та користатися перевагами цієї доби, поки ти не подорослішав. Якщо усвідомити це, то людина буде впевнено крокувати життєвим шляхом, не озираючись із сумом чи жалем на вчорашній день.